

ného stihání vydán jedinec, jest jím v tomto směru v druhém případě ohrožováno a poškozováno jednotlivců několik. Případně pokládá proto nalézací soud za dostatečné a rozhodující, že byl udáním stěžovatelčiny ze zločinu krádeže (zneužití moci úřední), obviněn příslušník určitého, a to úzce vymezeného kruhu osob, za jaké mohly přijíti v úvahu jen Adam Z., Josef B., František D. a František V. Tím, že stěžovatelka při pozdější, třebaže týž den provedené konfrontaci s těmito osobami prohlásila, že nemůže v žádné z nich pachatele poznati, nebylo dřívější její seznání, o které jde, zbaveno povahy udání určité osoby ze zločinu. Případně podotýká v tomto směru nalézací soud, že již tato konfrontace byla úkonem vyhledávacím, směřujícím ku zjištění, která z nařknutých 4 osob odejmula stěžovatelce bezprávně 15.000 marek. Nehledíc ani k tomu, nebylo ono prohlášení po konfrontaci na závadu dalšímu vrchnostenskému vyhledávání proti oněm osobám, ježto stěžovatelka nevyjádřila se po konfrontaci, že nikdo z oněch osob jí peněz neodňal, nýbrž jen prohlásila, že nemůže poznati, kdo je pachatelem z oněch osob, které výhradně mohly přijíti v úvahu a o kterých stěžovatelka trvala takto i na dále na svém nepravdivém udání, že jedna z nich z jejího držení odejmula bez jejího svolení částku 15.000 marek. Účinek, kterému čelí ustanovení Šu 209 tr. zák., mohl z udání stěžovatelčina nastati a také skutečně nastal. Právní posouzení věci nalézacím soudem odpovídá tudíž zjištěnému skutkovému ději a zákonu.

Čís. 1192.

Ohmatavání na prsou neb jiných (byl i oděvem zakrytých) částech těla nedospělců za účelem ukojení chlípných chťičů, jest zneužitím ve smyslu Šu 128 tr. zák.

Svedením ke smilstvu (§ 132 tr. zák.) jest každé působení na předmět trestného činu, by se podrobil vůli jednajícího.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1923, Kr I 1160/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. srpna 1922, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem Šu 128 tr. zák. a přestupkem Šu 516 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin dle Šu 132 tr. zák., rozsudek v osvobozujícím výroku zrušil a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Po věcné stránce (č. 9 a) Šu 281 tr. ř. snaží se stížnost dovoditi, že zjištěné jednání obžalovaného nezakládá skutkové podstaty zločinu dle

Šu 128 tr. zák. proto, že se nedotýkal svých žákyň na obnažených částech těla ani na místech, která jsou ve spojení s pohlavním pudem (pohlavní orgány primerní a sekunderní), takže nelze mluvit ani o pohlavním zneužití žaček ani o ukojení chlípných chtíčů na straně obžalovaného. Stížnost není odůvodněna. Ke skutkové podstatě Šu 128 tr. zák. se vyhledává jednak trestná činnost, záležející v jakémkoli pohlavním zneužití osoby, která nedokonala 14. roku nebo je ve stavu bezbranném, vyjímajíc právě soulož. Nezáleží na tom, zda bylo zneužito právě pohlavního údu, či zda šlo o zneužití (ohmatávání) jiné části těla osoby druhé. Činnost však musí směřovati k podráždění pachatelovy pohlavní smyslnosti (arg. § 128, slova: »k ukojení svých chlípných chtíčů«), třebaš ne právě k ukojení samého pudu pohlavního.

V tomto případě zjistil první soud, že obžalovaný opětovně ohmatával své žačky, které nedokonalý ještě 14 roků, ale byly tělesně velmi vyvinuty, na prsou, že je lehtal pod rameny a že jim sahal pod sukňe na kolena, u M-ové také na stehna. Zjistil dále, že tak činil, aby ukojil svůj pohlavní pud, po případě, by podráždil svou pohlavní smyslnost. Obojí tato zjištění jsou v rozsudku náležitě odůvodněna a zrušovací soud je musí položit za základ svého rozhodnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Ohmatávání prsou i jiných částí těla (byť i oděvem zakrytých), u děvčat nedospělých, směřující k podráždění pachatelovy pohlavní smyslnosti, jest však pohlavním zneužitím, o němž mluví § 128 tr. zák. První soud správně posoudil věc, uznáv obžalovaného v tomto směru vinným. K vývodům zmateční stížnosti, pokud nevycházejí ze skutkových předpokladů rozsudku, ličíc jednání obžalovaného jinak a popírajíce, že jednal v úmyslu, by ukojil svůj pohlavní pud, nelze přihlížeti (§ 288 č. 3 tr. ř.).

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro zločin Šu 132 tr. zák., důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stížnost právem, že první soud posoudil věc právně mylně, neuznav obžalovaného vinným také zločinem dle Šu 132 tr. zák. Za svedení ke smilstvu dle tohoto Šu dlužno pokládati k a ž d é působení na předmět trestného činu, by se podrobil vůli jednajícího; svedení spočívá tudíž již ve spáchání necudného jednání samého, neměla-li druhá strana v době činu sama vůle, oddati se necudnému jednání, což nalézací soud v tomto případě nezjistil a není také podkladem pro náhled, že se žačky samy chtěly dobrovolně oddati necudnému jednání se strany svého učitele, nebo dokonce, že ho k tomu vyzvaly. Naopak, děvčata učinila o věci sdělení rodičům a tito oznámili věc jeho představeným. Že se dívky útokům učitelovým nebránily, není pro skutkovou podstatu Šu 132 tr. zák. rozhodno, a vysvětluje se dětským respektem žákyň vůči učitelu. Také necudné jednání děvčat mezi sebou, která se ve třídě obžalovaného vyskytla, jsou zajisté následky trestného způsobu »výchovy« obžalovaného, nikoliv dokladem pro domněnku, že snad byla děvčata tak zkažená, že se dobrovolně dala k dispozici necudnému jednání obžalovaného. Poněvadž rozsudek vyloučil objektivní skutkovou podstatu zločinu Šu 132 tr. zák. právně mylně a otázkou viny subjektivní se vůbec nezabýval, jest odůvodněno uznati tak, jak se stalo.